

Het is aanstootgevend voor Israëls wijzen dat in een vraatzuchtig mens, een wijndrinker, en vriend van tollenaars en zondaars, God Zich naar ons zou kunnen toewenden. Ze missen in deze mens de ernst van het geloof, de nauwgezet van de vervulling van alle 613 voorschriften uit de Thora. Want mensen moeten vooral niet denken dat je kunt geloven op een koopje!

En tot de huidige dag zijn er die het beter weten dan Jezus. En in de naam van diezelfde Jezus sluiten ze het Koninkrijk toe voor wie niet passen in hun ethische of dogmatische systeem. Ze 'weten' immers al, waar anderen nog zoeken.

Maar bij Matteüs horen we dat er maar één is aan wie alle dingen zijn overgegeven: niet om ze als een esoterisch geheim voor zichzelf te houden. Maar om het te openbaren aan zwakke, zoekende, onnozele halzen zoals u en ik. De roeping van Jezus maakt mensen niet self-supporting, plaatst ze niet op tronen om over anderen te oordelen. Die roeping maakt hen tot leerlingen, maakt hen zachtmoedig, zoals Jezus.

In de profetie van Zacharia wordt verkondigd dat de Messiaanse koning bij uitstek zachtmoedig is. Hij heeft geduld met ons, dooft de walmende vlaspit niet uit. Hij is de leraar die ons onze onwetendheid niet verwijt, maar die ons bevrijdend tot leerlingen maakt!

Het juk van het altijd maar moeten, het juk van wat 'men' van ons verwacht, het juk van het geloof als systeem dat beaamd moet worden, neemt Hij van ons af. 'Liefde vraagt om ja en amen', zingen we in ons slotlied. Ik moet er aan denken dat ik 1 Cor. 13 eigenlijk altijd een lastig stuk vind. Bruidsparen vragen erom, maar hangen we de lat niet veel te hoog? Liefde als gebod kan ons bij voorbaat al vermoeien en benauwen, als we niet oppassen. Want er moet zoveel waar gemaakt worden in deze wereld! Maar het lied besluit met: Liefde... wil ons genezen. We worden bemind! Er is een goddelijk klimaat van liefde, wie dat beseft wordt ontslagen van alle moeten. U ontvangt straks de zegen niet omdat u vol goede voornemens van hier gaat, maar omdat God in ons gelooft. En zijn liefde weet van geen ophouden. Hij maakt Zijn belofte waar. Tot Zijn kinderen gemaakt, plaats Hij ons in de ruimte waarin Zijn beloften waar worden.

In de kerk wordt gedoopt in de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. We hoeven niets van de 'Drie-eenheid' te snappen, om te beseffen dat zich hier iets voltrekt waarover we alleen stamelen kunnen. De God en Vader van Jezus Christus wacht niet tot we begrijpen wat alle grote geloofswaarden inhouden, maar buigt zich over ons kleine, onnozele bestaan. 'Gij omgeeft mij van voren en van achteren, Gij legt Uw hand op mij, het begrijpen is mij te wonderbaar', belijdt de psalmist. 'Liefde vraagt om ja en amen' - gezegende mensen zijn mensen die weer leerling durven zijn. 'Iedere ochtend wekt de Heer mij het oor, Hij heeft mij als een leerling leren spreken', zegt de psalmist.

Tot het zachte juk waar Jezus ons onder roept behoort de levenslange opdracht leerling te zijn. Geloven is geen vrijblijvendheid: het betekent 'blijf bij uw bevrijder!' 'Koester geen gedachten hoger dan u voegen', schrijft de apostel. 'De ene mens achte de ander uitnemender dan zichzelf'. Het gaat hierbij niet om de valse nederigheid, die het christendom zo vaak in een kwaad daglicht heeft gesteld. Het gaat om de 'humilitas': het besef dat wij uit de aarde genomen zijn, geen engelen of goden. Iedere keer als wij onze doop in gedachten roepen, worden we bij ons geboorterecht bepaald. Vinden we rust voor onze zielen: de rust dat Jezus geen volleerde gelovigen zoekt, maar zich in zachtmoedigheid over ons ontfermt.

Schriftlezingen: Zacharia 9:9-12 en Mattheus 11:25-30